

اگر
پزشکیان
نبود

برندکلیپ

شهریور ۱۴۰۴
هفته دولت
ویژانه

گفتمان فرهنگی در دولت پزشکیان تغییر کرد

همدلی با هنرمندان

سعید اسدی

[مدیرکل هنرهای نمایشی]

با استقرار دولت چهاردهم، اگر بخواهیم به طور کلی رخدادهایی که برای هنر و به طور خاص برای تئاتر رخ داده را بررسی کنیم، باید ابتدا به آن گفتمانی اشاره کنیم که در دولت پیشین، در معاونت امور هنری جاری بود. گفتمانی که در آن، گویی معاونت امور هنری خود را برابر با کل نظام می دانست و به صراحت از جانبداری هنرمندان فاصله می گرفت. همین امر باعث می شد شکاف و فاصله هرچه بیشتر دیده شود و وسعت پیدا کند.

اما اکنون با تغییر دولت، این طور به نظر می رسد که این گفتمان تغییر پیدا کرده است: جانبداری از هنرمندان و نزدیک کردن حاکمیت به خواست آنان و دست کم گشودن راهی برای اینکه صدای هنرمندان نسل های متفاوت با سلاقی گوناگون شنیده شود، مشهود و کاملاً قابل توجه است.

اینکه هنرمندان بتوانند برخلاف تنگ نظری ها و سلیقه هایی که به گونه ای تنگ نظرانه، فرصت را بر فعالیت هنرمندان با تنوع فکری مختلف می بست به فعالیت خلاقه خود بپردازند، موضوع مهمی است که دست کم تلاش و کوشش انجام شده برای آن در حوزه هنر دولت فعلی کاملاً مشهود است؛ به عنوان مثال می توان به گشودن فضایی فاقد سخت گیری های سرسختانه اشاره کرد که به شکل پنهان و آشکار در گذشته هنرمندان را در تنگنا قرار می داد.

بر مبنای شرایط کنونی می توان گفت که بازگشت بسیاری از چهره هایی که با خودخواسته و به قهر از دنیای صحنه فاصله گرفته بودند و یا به قهر و غضب پنهان و آشکار حاکمیت ناگزیر بودند از صحنه دور بمانند، اکنون فرصت کار پیدا کرده اند.

این طور به نظر می رسد که اگر همین تغییر گفتمان که شامل، جانبداری از هنرمندان، ضابطه مند کردن شرایطی که سلاقی و خواسته های فراقانونی را کاهش دهد، فرصت سازی برای مشارکت هنرمندان در تصمیم سازی ها و نزدیک کردن تصمیم سازی دولتی تئاتر به انجمن ها، جامعه مدنی و همچنین اصنافی که حاکم و حاضر در دنیای هنر هستند ادامه پیدا کند، می توان به آینده تئاتر کشور امیدوار بود. مواردی که اشاره شد، مزایایی است که دست کم دولت جدید بر آنها تأکید دارد.

اگرچه با مقاومت های گوناگونی برای تحقق این اتفاقات روبه رو هستیم، اما همین که چنین اراده ای وجود دارد و حتی تلاش های سرسختانه ای برای مقابله با موانع در جریان است، ارزش آن را دارد که بگوییم اگر این دولت نبود، اکنون ما در تداوم همان گفتمان گذشته در چه شرایطی قرار می گرفتیم. گمان می کنم تداوم آن گفتمان دور از جانبداری هنرمندان، به احتمال زیاد می توانست به انسداد یا حتی به فرسودگی توان و روان هنرمندان منجر شود و دنیای هنر و امکانات آن را در اختیار معدود افراد همسو قرار دهد. »

ویژه ای به افشار آسیب پذیر جامعه داشت. پرداخت یارانه های نقدی و غیرنقدی، ارائه خدمات بهداشتی رایگان و حمایت از خانواده های کم درآمد، از جمله اقدامات مؤثر در این زمینه بود. این سیاست ها توانست فاصله های اجتماعی و اقتصادی را کاهش و احساس امنیت و حمایت اجتماعی را در میان مردم افزایش دهد. توجه به افراد کم درآمد و گروه های محروم، نشان دهنده نگاه انسانی و جامع پزشکیان در اداره امور کشور بود.

۶. ارتقای جایگاه زنان و جوانان

پزشکیان در دولت خود، فرصت های برابر برای زنان و جوانان فراهم کرد. او با معرفی زنان و جوانان شایسته در مناصب مدیریتی، زمینه ساز مشارکت فعال آنان در فرآیندهای تصمیم گیری کشور شد. این سیاست موجب شد که بخش قابل توجهی از مدیریت دولتی متنوع تر شود و صدای گروه های مختلف جامعه در عرصه سیاست و مدیریت شنیده شود. حمایت از جوانان و زنان، باعث ایجاد انگیزه و افزایش مشارکت اجتماعی در سطوح مختلف شد و چشم انداز امیدبخش تری برای آینده کشور فراهم آورد.

۷. مقابله با بحران ها و چالش های جهانی

در دوران ریاست جمهوری پزشکیان، کشور با بحران های جهانی متعددی مواجه بود. او با اتخاذ تدابیر مناسب، توانست کشور را در برابر این بحران ها مقاوم کرده و از آسیب های احتمالی جلوگیری کند. مدیریت هوشمندانه و تصمیم گیری سریع در شرایط بحرانی، موجب شد که کشور بتواند از فرصت ها بهره برداری کند و تهدید های خارجی را به حداقل برساند. این توانمندی مدیریتی، نشانه ای از درک عمیق پزشکیان نسبت به پیچیدگی های جهانی و ضرورت برنامه ریزی دقیق بود.

نتیجه گیری

مسعود پزشکیان با رویکردی مردمی، شفاف و کارآمد، توانست در مدت کوتاه ریاست جمهوری خود، دستاوردهای قابل توجهی برای کشور به ارمغان آورد. عملکرد مثبت او در زمینه های مختلف، نشان دهنده توانمندی و تعهد وی به خدمت به مردم است. با این حال، باید اذعان کرد که عملکرد او در حوزه هنر، بویژه هنرهای تجسمی، با وجود همه تلاش ها و اقدامات مثبت، چندان رضایت بخش نبوده است و فرصت های بیشتری برای حمایت و توسعه این حوزه باقی مانده است. این نکته نشان می دهد که حتی در دولت های موفق، توجه به جنبه های فرهنگی و هنری نیازمند برنامه ریزی دقیق و سیاست گذاری بلندمدت است. »

